

Outdoor články

Turistika
 Cyklistika
 Horolezectví
 Tramping
 Skauting
 Vodáci
 Jeskyňáři
 Potápění
 Lyžování
 Koupání
 Canyoning
 Paragliding
 Indiáni
 Musheři
 Rybáři
 Houbaři
 Krajináři
 Příroda

Doporučujeme:

Doporučujeme:

Brněnský časopis Veronica v roce 1997 zavedl rubriku Galerie přírodní prózy, v níž dosud představil tři desítky autorů této literatury. Na tomto místě jsme z ní již zveřejnili medailon Jaromíra Tomečka; nyní přibližujeme jednoho z jeho předchůdců.

Galerie přírodní prózy

KAREL KLOSTERMANN (1848-1923)

Mnohé kouty naší vlasti mají své spisovatele, kteří zachycují jejich podoby v jednotlivých ročních obdobích i v toku času. Jedním z těchto regionů je Šumava. Její rozmanité tváře zobrazila řada autorů, například Adalbert Stifter, Josef Váchal, Rudolf Kalčík či Petr Pavlík, ale také **Karel Klostermann**.

Tento kdysi velmi čtený tvůrce se narodil v lékařské rodině a měl devět sourozenců. Po maturitě na píseckém gymnáziu (1865) studoval ve Vídni medicínu (1865-1869), leč nedokončil ji. Působil pak jako vychovatel, novinář a profesor na německé reálce v Plzni, kde byl též veřejně činný a kde je i pohřben.

Jestliže býval nazýván básníkem Šumavy, dělo se tak plným právem. Už jeho německy psaná prvotina **Böhmerwaldskizzen** (1890), česky vydaná v letech 1925 a 1986, je vytěžena ze šumavských končin a totéž lze říci i o většině jeho dalších děl. Tvoří je romány **Ze světa lesních samot** (1891), **V ráji šumavském** (1893), **Skláři** (1897), **Kam spějí děti** (1901), **Mlhy na blatech** (1909) nebo **Pozdní láska** (1921), několik svazků povídek (**V srdci šumavských hvozdů**, 1896; **Pošumavské rapsódie** 1908), knížky pro děti.

Klostermann ztvárňoval Šumavu velmi sugestivně. Vedle popisů rozličných podob její přírody zobrazoval i její obyvatele, kteří byli s tímto přírodním světem úzce spjati a zároveň jím byli niterně i vnějškově formováni. Platí to také o uvedeném románu *Ze světa lesních samot*, z něž je vybrána následující ukážka. Evokuje silnou vichřici, která 28. října 1870 zničila valnou část šumavských lesů.

Měsíc říjen ke konci se chýlíl. Hory vroubíci planinu pürstlinskou v bílý předělý se plášť, mrazné větry honily se po delší dobu přes otevřenou pláň, ledovým svým dechem ničící zbytky rostlinstva, i zdálo se, že zima neobyčejně tuhá nastoupila vládu svou ...

Po řadě mrazivých, sychravých dnů pojednou nastala krásná pohoda, teplo, teploučko jako v létě. V lese a na horách tál sníh, potoky naplnily se kalnou, bobtnající vodou. Jasný sice blankyt na šedé lesy se nesmál, ba

Napište nám

Knihy mapy eshop
 Outdoor seznamka
 Archiv článků
 Reklama u nás
 Počasí
 Odkazy
 Antikomunismus.com
 přidat Outdooring.cz k oblíbený
 nastavit jako domovskou stránk

Další články

Mimohorské sjezdovky
 Stopy zvířat
 Ptali jsme se známých osobností
 DVD Vltava v obrazech
 Hostýnské vrchy
 Šípky jíme přímo z keře

Doporučujeme:

www.turistik.cz

mráčky po nebi se přeháněly a špinavé mlhy v kotoučích přes rašelinaté močály se vlnily, ale tak vlažno, ba dusno, že nikdo v tom roku období podobného tepla nepamatoval. Ve vyšších vrstvách vzduchu patrně vál vítr od západu, blíže zemi však mrtvý vládl klid.

Časně ráno vyšli dřevorubci, hluchý les je pojal ve svůj klín. Smrky i listů svých zbavené buky stály jako sloupy chrámové; žádný šelest, žádný šum, ticho jako v hrobě.

Rozptýlili se po lese dřevorubci, tu tři, tam čtyři ... Starý jednooký s patnáctiletým vnukem svým nejdále od druhých se odloučili; měli urovnati polena stromů v létě tam skácených. Když den počínal se chýliti ke konci, zanechavše práce, pospíšili si na místo, kde se obyčejně scházivali, aby se společně s ostatními odebrali domů.

Došli místa toho - nikoho již nenalezli. Jak po družích se rozhlíželi, zarazilo je zvláštní, prazvláštní osvětlení lesa; nepovšimli sobě dříve rudé záře, která na západě vzplanula, snad za tou příčinou, že svah, kde pracovali, k východu byl obrácen. Nyní, když k jihozápadu zabočili, do úžlabiny mezi Kaltstaudenskou a Plattenhausenskou horou, nemohli neviděti úkazu toho.

Ale v kratičké době jako by cosi děsného, ukrutného, nevýslovného zář i světlo rychle pohlcovalo. Nebyly to stíny padajícího večera, nebyly to mlhy vystupující ze slatin a lesů; co to bylo, viděti nemohli, protože Plattenhausen rozhledu bránil: ale sírově žlutý svit rozlil se po všech předmětech a přioděl stromy příšerným rouchem. A za Plattenhausenskou horou cosi se valilo; temenní hřbet, který jindy ve světle ještě plál, když na úpatí hory dávno tma se rozhostila, rázem oku zmizel.

Dosud ticho bylo jako v hrobě a dusno jako před letní bouřkou. Vtom, a touže měrou, jakou žlutá zář ustupovala šedému šeru, silněji, vždy silněji ozýval se jakýs šum ve vzdušné říši. Bělavý mrak od severozápadu, směrem od Roklanu, objevil se nad samou zemí, hale v příšerný háv svůj vrcholy stromů, a pojednou třesk a praskot, hukot, pískot i vytí, jako by vesmír v základech svých se bořil.

„Ježíši na nebi! Vichřice!“ zaúpěl stařec. „Utíkejme - hle, tam je bouda.“

A utíkali oba, co nohy stačily, utíkali tmou a hrůzou - vpravo vlevo kácely se k zemi vyvrácené stromy, s děsným praskotem padající. Ale bouda byla blízka, sotva dvě stě kroků k ní.

Stála tu uprostřed lesa, vysoké smrky kolem dokola. Doběhli, uchýlili se dovnitř.

Hůře a hůře řádila vichřice, praskot a šum, jako by gigantové, přikovaní v útrokách Tartaru, pout se zbavivše, ven se byli dostali a v nový boj se utkali s mocnostmi nadzemskými.

V boudě modlili se kmet a hoch, všechny svaté vzývajíce.

A hůře a pořád hůř, jako by hlasy úpících vřavou živelní cesty k nebi nenacházely.

Pojednou volá starý: „Ven! Ven! Hochu - zle je! Drva vůkol neodolají, zvrátí je vítr na boudu!“

A vyběhli ven v čirou, strašnou noc, která zatím nastala. Ulomené větvičky, třísky a kusy kůry ze stromů metal jim vítr ve tvář s takovou silou, že mladému krev z úst i z nosu vytryskla. Pádili, nevidouce kam, bořily se nohy v mokry mech, klopytaly přes kořánky a kamení. A pořád týž třeskot a praskot padajících stromů, vpravo vlevo, před nimi i za nimi - země duněla, kmeny i balvany skalní řítily se dolů po nedalekém svahu

...

Byla to pouhá šťastná náhoda, že spíše padli než vešli v černě zející otvor záseky, kterou víchr před chvílí z mohutných smrků byl zbudoval. Uchýlili se do mezery mezi vyvrácenými stromy, nad nimi klenula se přirozená střecha, labyrint silných větví, do nichž se zachytilo několik menších vyvrácených kmenů.

Byli v bezpečí, ale vůkol úkrytu jejich burácela dále víchřice, celou noc neustávajíc - až k ránu poněkud ztichla ... Ach, milý čtenáři, polehly hvězdy nebetyčné - již nevstanou. Leží pně dosud na mnohých místech, ježto nebylo lze je odstraniti. Když se dal po dvou třech letech kůrovec do mrtvol i do zbylých živoucích, oloupali z nich dřevorubci kůru a oloupanou spálili. Ohně, které tenkrát všude hořely, byly panychidou, kterou člověk zahynulému lesu ustrojil.

Připravil: **Jiří Poláček**

Převzato z časopisu Veronica 3/1997

Copyright © 2005 Ctirad Oráč, Outdooring.cz